

8. Tanulmány

Egység a hitben

November 17., szombat délután

Nehezen találni két egyforma személyt. Az élőlények és a természet világában különbözőség uralkodik. Egység a különbözőségben Isten gyermekei között – a szeretet és a jóindulat megnyilatkozása a temperamentumbeli különbségek ellenére – ez az, amiért Isten elküldte Fiát, hogy üdvösséget hozzon a bűnös embernek.

A Jézus és követői között levő egység egyik fél személyiségét, egyéniségét sem teszi tönkre. Egyek gondolatban, célban és jellemiben, de nem egyek személyiségben. Amikor az ember közösséget vállal Isten Lelkével, a mennyei természet részesévé válik. Krisztus élő kapcsolatot teremt az ember és önmaga valamint Isten között. A Szentlélek emberi elmére gyakorolt hatása révén az ember tökéletességet nyer Jézus Krisztusban. Az egység Krisztussal lényegében egységet teremt az emberek között is. Ez az egység a legékesszólóbb bizonyítéka ezen a világon Krisztus fenségének és erényeinek, valamint bünt eltörlő hatalmának. – *Isten fiai és leányai*, 294. o.

Isten választott népének egysége ijesztően megrendült, Isten gyógyírt javasol. Ez a gyógyír nem csupán a sok más hatás közül az egyik, és nem is áll azonos szinten velük. Az összes földi befolyás fölött áll: javít, felemel, nemesít. Az örömhír munkáját végzők legyenek emelkedettek és megszenteltek, mert Isten nagyszerű elveivel foglalkoznak. Krisztussal húznak egyazon ígát, és így Isten munkatársai. Így kívánja az Úr összekapcsolni követőit, hogy jóra törő hatalom legyenek, mind megtegye a maga kötelességét, és mégis valamennyien egyaránt ápolják az Istenre utaltság szent elvét. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 241. o.

Senkinek sincs oka azt állítani, hogy már nincs felfedezésre váró igazság, és hogy tévedhetetlen magyarázatunk van minden bibliai kijelentésre vonatkozóan. Pusztán az, hogy bizonyos tanokat népünk hosszú éveken át igazságként tartott meg, még nem bizonyítja, hogy tanításaink tévedhetetlenek. Az idő tévedéseinket igazsággá változtatja, mert az igazságnak helyesnek, igaznak kell lennie. Az alapos tanulmányozás, kutatás egyetlen igazi tanításnak sem okoz veszteséget.

Veszélyes időket élünk, és nem helyes alapos vizsgálat nélkül valamit igazságként elfogadni; de nem is engedhetjük meg magunknak, hogy elutasítsunk bármit, ami Isten Lelkének gyümölcseit hordozza. Ehelyett fogadjuk el a tanítást, az alázatosságot és a szelidséget. Egyesek ellenállnak mindennek, ami nem egyezik meg az elképzeléseikkel, ezzel azonban a Krisztust elutasító zsidókhöz hasonlóan örök érdekeik ellen fordulnak. – *Counsels to Writers and Editors*, 35–36. o.

November 18., vasárnap

Krisztus eljött, hogy megmutassa, mit tud megtenni Istennel együttműködve, és hogy mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a pusztába, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni, szomjazni. Ismeri a test gyengeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett hozzánk hasonlóan.

Üdvözítőnk megfizette a váltságot. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy a Sátán rabja legyen. Krisztus áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítőnként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen felmérnünk. Ki tudná lemérni a mentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1074. o.

Annak, aki valamikor Isten gyermekévé lesz, el kell fogadnia azt az igazságot, hogy a bűnbánatot és bűnbocsánatot nem kevesebb, mint Krisztus engesztelő áldozata által nyerheti el. Ebben megbizonyosodva a bűnösnek erőfeszítéseket kell tennie az érte végzett munkával összhangban, és fáradhatatlan esedezésekkel a kegyelem trónjához kell folyamodnia, hogy Isten megújító ereje lelkébe térhessen. Az Úr csak a bűnbánó embernek bocsát meg, de azt, akinek megbocsát, először bűnbánatra indítja. Isten biztosította a feltételeket – Krisztus örökkévaló igazsága minden hívő lélek számláján megjelenik. – *Szemelvények*, 1. köt., 393. o.

Most a harctéren vagyunk...

Legyen a Szentírás, Isten Igéje tanulmányozásunk tárgya...

Aki hisz, Krisztustól hatalmat kap, hogy Isten gyermekévé válhasson. Akik a mennyei család tagjainak nevezik magukat, Őérette, a bűnökért hozott áldozatért fognak élni. Közben törekszenek megismerni az igazságot, a lábuk biztos alapon áll. És ezt az alapot nem tudja megingatni sem víz, sem vihar. – *Istennel ma*, 260. o.

Krisztus a mi Üdvözítőnk, akiben teljes tökéletesség lakozik, és aki bűnné lett az elbukott emberiségért. Nem ismerte meg a bűnt, mivel nem vétkezett, viszont magára vette az egész világ bűnösségének rettentő terhét. Engesztelő áldozat lett érettünk, hogy mindazok, akik befogadják Őt, Isten gyermekei lehessenek. A keresztre az emberért lett felállítva. Krisztus felemeltetett a keresztre, mivel ezt tervezte a menny annak érdekében, hogy a megtérő lélekben tudatosuljon bűnössége. A kereszten Krisztus mindeneket magához akart vonzani. Meghalt, mint az egyetlen reménysugár azok számára, akiket bűneik miatt lelkiismeret-furdalás gyötör. A Szentlélek révén egy új értelmi és lelki elvet mutatott be az embernek, mely szerint a mennyel egyesülve egyesülhet magával Istennel. – *The Upward Look*, 191. o.

Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szenvedhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? Még a legkeményebb szívnek is meg kellene lágyulnia, meggondolva, hogy értünk hagyta el a menny boldogságát és dicsőségét, értünk szenvedett gyalázatot és nyomort, kegyetlen kínzást és borzalmas halált. (...) Képtelenek vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus fel nem emelt volna, átölelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 316. o.

November 19., hétfő

Krisztus visszajövetelének ígérését a tanítványoknak mindenkor élénken emlékezetükben kellett tartani. Ez a Jézus, akit láttak felszállni a mennybe, ismét el fog jönni, hogy magához vegye mindazokat, akik itt az Ő szolgálatára szentelték magukat. Ugyanaz a hang fogja őket üdvözölni a mennyek országában, mely ezt mondta nekik: „Ímé, én tiveletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.” (...)

Akik szerették és várták Őt, azokat dicsőséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg. Akkor a megholt igazak feltámadnak sírjaikból, és az élő igazakkal elragadtatnak az Úr elé a felhőkbe. (...) Hallani fogják Jézus hangját, mely kedvesebben hangzik bármely zenénél, amit valaha is hallottak, amint mondja: Küzdelmetek véget ért. „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta!” (Mt 25:34) – *Az apostolok története*, 33–34. o.

Jézus úgy jön el, ahogy felment a mennybe, csak hogy sokkal nagyobb dicsőségben. Az Atya dicsőségével és az angyalok kíséretével jön el. A homlokába fűrődő töviskorona helyett szent homlokát fényes korona díszíti majd... Nem egyszerű ruhát, hanem vakítóan hófehér palástot visel. Jézus jön! De nem azért, hogy csak egy ideig uralkodjon. Feltámasztja majd a halott

igazakat, az élőket pedig elváltoztatja halhatatlan dicsőségre, hogy a mennyei Királlyal együtt uralkodjanak. – *The Faith I Live By*, 351. o.

Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, a maga és az Atya dicsőségével. Útján a szent angyalok kísérik. Miközben az egész világot sötétség borítja, szentjeinek lakhelyén világosság lesz, ők megragadják a második advent első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény tündöklő lényéből sugárzik, és mindazok imádják Krisztust, a Megváltót, akik Őt szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek, követői Krisztus közelségében örvendeznek.

Ekkor veszik át megígért örökségüket azok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izraellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg Isten tervét. Miközben Sátán végzi gonosz munkáját, az Úr szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izrael házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izraelben. – *Próféták és királyok*, 720. o.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. – *A nagy küzdelem*, 302. o.

November 20., kedd

Jézus a mi Védőügyvédünk, Főpapunk és Közbenjárónk. Olyan helyzetben vagyunk, mint az izraeliták a nagy engesztelési napon. Mikor a főpap bement a Szentek Szentjébe, ami azt a helyet jelképezte, ahol jelenleg Főpapunk esedezik érettünk, és az engesztelő vért ráhintette a kegyelem trónusára, a pitvarban egyetlen engesztelő áldozatot sem mutattak már be. Míg a pap közbenjárt Isten előtt, mindannyian megalázott szívvel és bűnbánattal könyörögtek bocsánatért...

... Még a legélesebb emberi elme sem foghatja fel Istent, még a legékesebb szavak sem képesek leírni Őt...

Az embernek egyetlen Védőügyvédje, egyetlen Közbenjárója van, aki megbocsáthatja vétkeit. Hát ne teljen meg szívünk hálával Jézusért, aki engesztelő áldozatként adta magát a bűneinkért? Összpontosítsatok arra a szeretetre, amit tanúsított irántunk az Atya! Fel sem mérhetjük ezt a szeretetet, mivel nincs hozzá fogható mértékegység. Hát megmérhető a végtelen? Csak annyit tehetünk, hogy rámutatunk a Golgotára, az öröktől fogva megöletett Bárányra. – *Signs of the Times*, 1899. június 28.

Remélhetünk, örvendezhetünk. Közbenjárónk a mennyei szenthelyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tehessen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangoltsággal, kétségekkel akarja átítani gondolkodásodat, állj ellene sugallatainak! Beszélj neki Jézus véréről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem menekülhetsz a kísértő hatalmától, de reszket és visszavonul, ha hivatkozol a drága vér érdemeire. Hálásan fogadod-e a Jézustól kapott áldásokat? Elveszed-e az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítségül hívod-e az Úr nevét? (...) A legmélyebb érdeklődéssel követi előrehaladásodat a mennyei ösvényen, látja buzgó igyekezetedet, figyelemmel követi eleséseidet és gyógyulásaidat, reményeidet és félelmeidet, csatáidat és győzelmeidet. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 316. o.

Gyermeki hittel járuljunk mennyei Atyánk elé, és mondjuk el minden szükségletünket. Ő mindig kész megbocsátani és segíteni. A mennyei bölcsesség tárháza kimeríthetetlen, és Isten arra bátorít, hogy merítsünk belőle. A lelki áldások utáni vágyunkat a következő szavak írják le: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó, Isten!” (Zsolt 42:2) Mélységes lelki éhséget kell éreznünk a menny gazdag áldásai után. (..)
Ő, bárcsak égne bennünk a vágy gyakorlati módon megismerni Istent, a Magasságos trónusa elé járulni, kinyújtani a hit karját, és tehetetlen lelkünket az Ő erős karjába helyezni, hogy megmenthessen! Szerető jósága drágább az életnél. – *Isten fiai és leányai*, 123. o.

November 21., szerda

Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert „minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepe. A szombat rá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

A szombat az ember javára és Isten dicsőségére adatott...

A szombat a következőképpen örök jel Isten és népe között: mindazok, akik megtartják a szombatot, e nap megünneplésével arról tesznek bizonyosságot, hogy az élő Istent, a menny és a föld Teremtőjét imádják. A szombat tehát addig jel Isten és népe között, míg lesz egy nép, aki neki szolgál ezen a földön. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 267. o.

A természet szépsége az embert a bűntől és a világ vonzásköréből a tisztasághoz, a békességhez és Istenhez vezeti. (...)

Krisztusnak pontosan az a célja a példázatokkal, mint a szombattal. Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 24. o.

November 22., csütörtök

A halhatatlanságot, amit Isten az engedelmesség feltételével ígért, a törvényszegő ember eljátszotta. Ádám nem örökíthette át utódaira azt, ami neki sem volt. Az elbukott ember számára semmi remény nem lett volna, ha Isten – Fia odaáldozásával – nem tette volna elérhetővé a halhatatlanságot. Míg „a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenkét vétkeztek”, Krisztus „világosságra hozta ...az életet és halhatatlanságot az evangélium által” (Róm 5:12; 2Tim 1:10). Az ember egyedül Krisztus által lehet halhatatlan. Jézus mondta: „Aki hisz a Fiúban, örök, élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36) Mindenki részesülhet ebben a felbecsülhetetlen áldásban, ha teljesíti a feltételeket. Mindazok,

„akik a jó cselekedetekben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”, elnyerik az „örök élet”-et (Róm 2:7). – *A nagy küzdelem*, 533. o.

Az első feltámadáskor az Életadó hangos szóval hívja majd elő megváltottait, de a győzelem órájáig, az utolsó trombitaszóig, a nagy sereg örök győzelméig a szentek biztonságban alszanak, mint gondosan őrzött drágakövek, akiket Isten név szerint ismer. Végül pedig a Megváltó életre kelti őket, mivel Ővele éltek és lakoztak, és a mennyei természet részeseivé váltak. – *Letter 65*, 1894. január 1.

Az Életadó eljön a sír zavarainak feltörésére. A foglyokat előhívja, és így szól majd: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Ott áll a feltámadott sokaság. Utolsó gondolatuk a halál, annak fájdalmai és a sír voltak, de most így kiáltanak: „Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmaid?” (1Kor 15:55) Utolsó érzéseik a halál sajdulásai voltak...

Azonban amikor felébrednek, nincs többé fájdalom. „Sír, hol a diadalmaid?” Még itt állnak, s miközben Isten felölti rájuk a halhatatlanság vonásait, felemelkednek a levegőbe az Úrral való találkozáshoz. Isten városának kapui megnyílnak, majd az igazságot megtartó nemzetek belépnek azokon. – *Szemelvények*, 3. köt., 431. o.

A föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket... A halál tömlőcéből lépnek elő hervadhatatlan dicsőségben. (...)

Az élő igazak „nagy hirtelen, egy szempillantásban” elválnak. Isten szava nyomán megdicsőülnek. Isten halhatatlanná teszi őket, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé a levegőbe.

A Megváltó, mielőtt belép Isten városába, átadja követőinek győzelmük szimbólumait, és rájuk helyezi királyságuk jeleit... Jézus a dicsőség koronáját saját jobbójával helyezi a győzők fejére. Mindenkinek van koronája, rajta az új neve (Jel 2:17), és ez a felirat áll: „Szentség az Úrnak.” Jézus minden kézbe győzelmi koronát és csillogó hárfát tesz. Amikor a parancsnok angyalok megadják a hangot, az üdvözültek ujjai ügyesen futnak végig a hárfa húrjain, és sokszínű dallamot csalnak ki belőlük. Minden szív leírhatatlan örömmámorban úszik, és minden száj hálás dicsőre nyílik. – *Isten csodálatos kegyelme*, 357. o.